

Rèquiem preelectoral pel tripartit

“El tripartit ha fet un gran servei, però el seu temps ha passat.” Amb aquestes paraules el president de la Generalitat i primer secretari del PSC, José Montilla, es va adreçar a un miler de militants congregats al *foyer* del Liceu, escoltat per tots els consellers socialistes dels dos governs tripartits. “No me’n penedixo, hem d’estar orgullosos del treball, però no el reeditarem encara que sumem”, va afegir Montilla.

En un context preelectoral en què totes les enquestes publicades preveuen una davallada important dels escons del PSC al Parlament –moltes assenyalen, uns quaranta dies abans del sufragi, que seria el pitjor resultat del PSC en unes eleccions catalanes–, Montilla va ser optimista (“sóc i seré el president”) respecte al futur, alhora que clar respecte als pactes. A hores d’ara les previsions només es poden capgirar amb una mobilització imprevista dels seus electors. El cap de campanya del PSC, Jaume Collboni, afirma a EL TEMPS que la prioritat “és mobilitzar el nostre electorat, que és el que dubta més: esperem que molts indecisos i alguns altres que es proposen de votar en blanc ens renovin la confiança quan vegin la claredat de les nostres propostes, i això ens faci remuntar”. Recorda Collboni que les previsions de creixement del PSC sempre es consoliden al final, més a prop de les eleccions.

La *claredat* és l’estratègia clau, segons el cap de campanya del PSC: “Montilla vol plantejar un projecte clar sense confusió. Al contrari que l’oposició, i especialment CiU, que no aclareix temes que haurien de ser clars per a un candidat a la presidència, com ara si acceptarà la pressió d’Esquerra. La condició que ha posat Esquerra per donar suport a un govern és que es convoqui un referèndum d’independència, una exigència que no havia fet abans i que el PSC no pot subscriure.”

Amb aquesta claredat, el PSC vol “posar en evidència –segons Collboni– les contradiccions del nostre

En un acte al ‘foyer’ del Liceu, José Montilla va certificar la mort del tripartit. Un missatge de claredat, com diu el PSC, o una crida per a mobilitzar l’electorat tradicional.

El 24 d’octubre, José Montilla, com a primer secretari del PSC, va fer un acte preelectoral.

principal adversari, contradiccions que per a algú que pot governar són poc acceptables: Artur Mas ja ha dit que és independentista en la intimitat. Ho serà també en públic i convocarà un referèndum d’independència?”

El polític Ferran Requejo interpreta, per a EL TEMPS, que “Montilla ha dit que en les condicions actuals no repetiran el tripartit, però això no és igual que dir que no el repetiran de cap manera.” Recorda que, abans de les eleccions del 2006, “el PSC ja va dir una cosa semblant” i “després es pot fer un pacte postelectoral de govern que no mantingui les mateixes condicions de pacte que s’han fixat durant la precampanya”. Requejo rebla el clau: “No és clar que si poguessin reeditar el tripartit no el repetirien.”

Requejo sí que coincideix amb Collboni en el fet que les paraules de Montilla pretenen mobilitzar tot el vot socialista: “Tots els indicadors de la campanya, no únicament la frase de Montilla, van a buscar el vot tradicional del PSOE i, per tant, el PSC busca competir amb PP i Ciutadans. Vol evitar, sobretot, que s’abstingui aquest electorat. Per això han fet una versió més edulcorada de la política lingüística. Han fet un tomb més espanyolista que els permeti de competir amb els qui voten en clau espanyola, molts votants de l’àrea metropolitana que voten PSC, PP o s’abstenen.”

Collboni afirma que el seu principal adversari és CiU, que per això treballen a fer paleses les seves contradiccions i que al PP s’hi continuaran enfrontant per la política que practica el partit

Al seu parlament, el president Montilla va assegurar que després de les eleccions no es repetiria el tripartit, “encara que sumem”.

conservador: “Ens confrontem al PP perquè segueix una línia basada en el conflicte i la tensió, que pot traslladar des de l'àmbit de la immigració al de la llengua passant per l'autogovern. Ens hi enfrontem de manera clara perquè és el vell PP, amb la vella fórmula de la crispació. Hi farem front, però el nostre principal contrincant és Convergència.”

A les darreres eleccions espanyoles, els vots al PSOE arribats des de Catalunya van ser vitals per a la victòria de Rodríguez Zapatero. El comportament d'aquest electorat que es mobilitza especialment a les eleccions espanyoles és decisiu en les eleccions catalanes. Requejo diu que “també han votat a moltes eleccions catalanes, però ara es preveu més abstenció en aquest segment.”

Serà bàsica la presència de Rodríguez Zapatero per a aquesta mobilització? “Bàsica –respon Collboni– és la proposta de Montilla i el projecte de Montilla. La presència de Rodríguez Zapatero serà l'habitual a les campanyes en unes eleccions catalanes i té importàn-

cia perquè és el secretari general del PSOE i el president del govern: això té interès per al nostre electorat.”

Per a Ferran Requejo, catedràtic de ciència política de la Pompeu Fabra, “el PSC sempre ha portat els líders i ho tornarà a fer”. Però caldrà veure si això és prou efectiu “perquè ara el PSC pateix les conseqüències de la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut”, que no ha resolt cap dels seus objectius principals: “L'Estatut no se n'ha sortit en els seus quatre punts fonamentals: el reconeixement nacional formal no s'ha aconseguit. La protecció de l'autogovern tampoc; queda igual que abans. Les bases per a un nou finançament tampoc no han quedat assentades. I tampoc no s'ha aconseguit de tancar un sistema de relacions bilaterals Generalitat-govern espanyol.”

La conseqüència és que “el PSC és el partit més perjudicat per la sentència perquè l'Estatut havia estat la seva aposta”. I ara, segons Requejo, és un mar de dubtes: “El PSC no sap què fer ni què dir. Els convé una renovació

profunda de la manera com entenen el catalanisme polític a partir d'ara.”

El PSC no opina igual de l'Estatut aconseguit ni considera acabada la seva aposta federal, sinó a l'inrevés (vegeu entrevista a Daniel Fernández a la pàgina següent). Per a Jaume Collboni, “gràcies a l'Estatut del 2006, que va dur endavant el PSC, amb ajuda de CiU, hem assolit el nivell més alt d'autogovern de la història de Catalunya”. Opina que “el camí del PSC, en l'àmbit de la política social i d'autogovern, passa per l'instrument que hem votat tots els catalans en referèndum, que és l'Estatut de Catalunya”. A més, insisteix a dir que “s'han de treballar les polítiques socials i preservar l'estat del benestar, que en aquests set anys de progrés ha assolit un nivell espectacular”, mentre que l'oposició de CiU “té polítiques socials que duen a una regressió d'aquest model, començant per la privatització de l'educació, els hospitals i les universitats”.

Àlex Milian